

Studiolo

Valencià

English

Un *Studiolo* o *camerino*, a la Itàlia renaixentista dels segles XV i XVI, era un espai privat de palau on el seu propietari es retirava per a dedicar-se a les seues aficions, principalment culturals. Sota esta premissa es produeix el germen de la *Col·lecció Studiolo* de Candela A. Soldevilla.

En aquesta ocasió s'ha realitzat una selecció d'escultures el protagonista de les quals és el cap, entés no en sentit físic ni de retrat, sinó com a contenidor de pensament.

A partir del hall de la planta baixa i al llarg de tota la primera planta, la *Col·lecció Studiolo* dialoga, en clau contemporània, amb la col·lecció permanent del Mubag, i ofereix una crida a la reflexió sobre temes universals.

Amb freqüents referències a l'art clàssic, l'obra de Gerard Mas, *Jove amb el dit en el nas*, estableix una revisió amb mirada pop als codis renaixentistes i neoclàssics. Martín Chirino, per la seua part, homenatja el material amb el qual treballa, el ferro, al qual està lligat des de xiquet com a part d'una tradició de treball familiar. Amb els anys desenvolupa la seua producció artística intentant expressar el màxim amb el mínim de matèria.

El paper de la dona en la història de l'art es relata en aquesta secció des d'un punt de vista dramàtic, amb tota la violència present en les obres de Luis García i José Soriano. En contraposició, la peça de Cristina Avello, *Dues cares, una vida*, 2023, ens ofereix l'oportunitat d'entendre la figura de la dona com a font d'inspiració i alhora com una invitació a la meditació. El treball de l'artista en fusta proveeix la peça de dues característiques intrínseques a la figura de la dona: la puresa i un gran caràcter.

Aquesta sensibilitat, tant en la temàtica, en aquest cas al voltant de la maternitat i infància, com en el tractament del material, és comuna a la peça d'Antonio López, *Carmen adormida*, 2009.

Així com en el segle XIX es representaven personatges anònims com a símbol de la societat del moment, al llarg de la seua extensa carrera Eduardo Arroyo retrata de manera recurrent la figura de l'escura-xeme-neies, amb el seu característic barret de copa. Així, posa en valor la identitat dels oficis més humils i utilitza per a això materials nobles com a bronze i fusta.

De la mateixa manera, Alfonso Albacete recorre al personatge d'Alejandro Magno però desproveït de qualsevol tret que l'identifique, i el converteix, d'alguna forma, en una figura anònima. Per part seua, Rafael Canogar, en la seua sèrie de caps, proposa l'home com un individu anònim que forma part del grup social.

Com una metàfora d'aquesta reflexió, la selecció d'obres d'aquesta secció ens condueix a través de les diferents tècniques, d'allò més figuratiu a l'abstracció quasi pura.

Els colors brillants presents sempre en la producció artística del colombià Willy Ramos, la representació de figures indígenes, reflex d'un poble que pateix, tan característiques de l'obra de Guayasamín i els tòtems dels germans Roscubas, que evocuen des d'un plantejament contemporani figures del passat com les màscares africanes o els propis tòtems de l'illa de Pasqua, ens ofereixen una idea de com allò exòtic segueix inspirant en el present.

En aquesta mateixa sala proposem una picada d'ullet a la figura de la dona. Al costat de l'obra *Necessita vosté model?* de Fernando Cabrera, en la qual tres dones s'ofereixen al pintor perquè les retrate a l'ombra d'un arbre que les protegeix, es pot gaudir de l'escultura *Brain tree* d'Ana Laura Aláez que li dona l'oportunitat a l'espectador de realitzar diferents lectures a partir d'eixe diàleg entre les dos obres.

La selecció de retrats i autoretrats de la Col·lecció Studiolo ens ofereix un panorama molt ampli de les diferents formes amb les quals un artista modern o contemporani es fa càrrec de la producció de la seua obra. Egon Schiele va ser un pintor i escultor que va reptar la societat de la seua època per la seua ment oberta i avançada al seu temps. L'artista crea el seu propi autoretrat a principis de segle, 1917, que dialoga perfectament amb *l'Autoretrat de Goya, 1774*, de la sèrie *Entreteniments en el Prado* de Pablo Serrano en la qual realitza un homenatge als grans pintors espanyols.

Fernando Bellver sol recórrer també a imatges icòniques de la Història de l'Art i les desmitifica i dota d'un nou significat. Alfredo Alcaín, per part seua, re-significa els materials, els converteix en part de l'obra d'art i revela la influència del pop en el seu treball.

Daniel Sueiras desenvolupa en la seua obra el seu propi univers personal, amb freqüents referències a l'art clàssic i dotant les obres d'un punt irònic, tant en la peça en si, com en els seus títols suggeridors. En la seua producció és recurrent la humanització de l'animal, i convida l'espectador a aprofundir en la seua reflexió sobre el comportament humà. En esta línia, Fernando Bellver també juga amb la ironia en la seua peça *Dona amb avió*.

In Renaissance Italy of the 15th and 16th centuries, a *studiolo*, or *camerino*, was a private room in a palace where the owner retired to pursue their hobbies, mainly those of cultural nature. In this context, the *Studiolo Collection* by Candela A. Soldevilla is born.

For this occasion, a selection of sculptures has been made with the human head as the main character, understood not in the physical or portrait sense but as a container of thought.

Starting in the hall on the ground floor and throughout the entire first floor, the Studiolo Collection dialogues with the permanent collection of the Mubag in a contemporary way, inviting the viewer to reflect on universal themes.

With frequent references to classical art, Gerard Mas's work—*Joven con el dedo en la nariz* ("Young Man with his Finger on his Nose")—creates a pop revision of Renaissance and Neoclassical conventions. Meanwhile, Martín Chirino pays tribute to iron, the material he uses for his work, with which he has a connection since childhood due to a tradition of family business. Over the years, he develops his artistic production, trying to express as much as possible with as little material as possible.

In this section, we are shown—from a dramatic point of view—the role of women in art history, with all the violence present in the works of Luis García and José Soriano. In contrast, Cristina Avello's piece, *Dos caras, una vida* ("Two Faces, One Life"), 2023, offers us the opportunity to understand the female figure as a source of inspiration and, at the same time, as an invitation to meditation. The artist's work in wood provides the piece with two characteristics intrinsic to the female form: purity and greatness of character.

Such sensitivity, both in the theme—in this instance, motherhood and childhood—and in the treatment of the material, is common to Antonio López's piece, *Carmen dormida* ("Carmen, Sleeping"), 2009.

Just as—in the nineteenth century—anonymous characters were represented as a symbol of the society of the time, Eduardo Arroyo repeatedly portrayed, throughout his extensive career, the figure of the chimney sweep with his characteristic top hat, highlighting the identity of the humbler trades and using noble materials such as bronze and wood.

In the same way, Alfonso Albacete uses the character of Alexander the Great without any identifying features, turning him, as a manner of speaking, into an anonymous figure. For his part, Rafael Canogar, in his head series, portrays man as an anonymous individual, part of the social group.

As a metaphor for this deliberation, the selection of works in this section takes us through different techniques, from the most figurative ones to almost pure abstraction.

STUDIOLO

The bright colours always present in the artistic production of the Colombian Willy Ramos, the representation of indigenous figures, and the reflection of a suffering people so characteristic of Guayasamín's work and the Roscubas brothers' totems, which evoke figures of the past, such as African masks or the totems of Easter Island, offer us an idea of how the exotic continues to inspire us in the present.

In this same room, we propose a nod to women's figures. Along with the work *¿Necesita usted modelo?* ("Would You Need a Model?") by Fernando Cabrera, where three women offer themselves for the painter to portray them under the protective shade of a tree, one can also enjoy the *Brain tree* sculpture by Ana Laura Aláez, which gives the viewer the opportunity to come up with different readings based on that dialogue between the two works.

The selection of portraits and self-portraits from the *Studiolo Collection* offers us a very broad overview of the different ways in which modern and contemporary artists approach the creative process of their work. Egon Schiele was a painter and a sculptor who challenged the society of his time with his open mind and thinking ahead of his time. The artist created his own self-portrait at the beginning of the century, in 1917, which dialogues perfectly with *Goya's portrait* from 1774, from the series *Entretenimientos en el Prado* ("Entertainments in the Prado") by Pablo Serrano, paying homage to the great Spanish painters.

Fernando Bellver often uses iconic images from art history as well, demystifying them and giving them a new meaning. Alfredo Alcáin, for his part, re-signifies the materials, turning them into part of the work of art, revealing the pop influences in his work.

Daniel Sueiras develops his own personal universe in his work, frequently referencing classical art and giving his pieces an ironic touch, both in the piece itself and in his suggestive titles. In his body of work, the humanisation of the animal is recurring, inviting the viewer to further reflect on human behaviour. Along these lines, Fernando Bellver also plays with irony in his piece *Mujer con avión* ("Woman with Plane").

